

— Eg skilji væl
at bygðafolk komu
til Havnar. Her var
gott at vera

at spæla. Flagg var vundið á hvörja stong og fólk voru blíð og fyríkomandi. — Tað kom eisini fyrri, at onkur fann uppá okkurt, sum vit tá ikki vóru so gláðir fyrri, men sum vit kundu flenna at seinni, sigur Pedda og greiðir frá einaferð, teir skuldu hava handað steyp á Tvøroyri. Tá hevði onkur pakkað ein náttpott inn í staðin fyrri

steypið, og varð so nátt-potturin avdukaður á miðjum velli. Steypið fingur teir tó seinni.

Pedda er enn at siggja í Gundadali. Men nú sum áskoðari og lika fanatiskur HB-ari sum altíð. Pedda harmast um, at hann ikki kundi vera í Gundadali síðsta summer, tá HB gjørdist føroyameistari. Hann var inn-

lagdur sama dag á hospitalinum, men lukkulið slapp hann heimaftur og náddi at fáa seinna hálvleik við. Og tað er hann glaður fyrri.

Gott at vera gamal í Havn

Pedda heldur tað vera gott at vera gamal í Havn. — Heilsan er tibetur

góð, og eg eri førur fyrri at fara har eg vil, hóast eg nú eri 90. Tað er næstan órimiligt, heldur hann fyrri.

— Eg havi nógv gott at minnst aftur á. Arbeidsfelagar, gamla grannalagid og havnarfolk annars. Mangan var strævið og ríkiðmi var einki í Havn, men øll hjálptu hvørjum øðrum.

— Tey tosa um at nú eru so nógv bygðafolk í Havn. Tað hava tey altíð verið. Enn fleiri fyrr enn nú í mun til fólkatalið. Men tað var heldur ikki so lægt. Ti her var gott at vera. Eg minnst nógv bygðafolk komu til Havnar, men eg minnst ógvuliga fá, sum fóru avstað aftur. Men tey skulu eisini vera vælkomn, heldur Pedda

fyrri.

Útvarpstíð. Vit takka fyrri okkum, ti nú skal Pedda lurta eftir útvarpinum. Tað fer eingin tíðindasending framvið, ti Pedda vil fylgja við. Men sjónvarp hevur hann einki í hugnaliga heiminum í Magnus Heinasonargøtu. Til tess eru eyguni ov vánalig.

Svikagerðin

Til høvuðsprestar tólvti fór — Judas Iskarjot nevndur. Hvat geva tit mær fyrri at Hann fæst í tykkar hendur. Og pengar vórðu nevndir har — tredivu siklar, summin var, hann Harran fer at svikja.

Krist lærusveinum sínum hjá — við borðið setist niður. Hann síðan teimum greiðir frá — sin hjartans longsul sigur. Við tykkum páskalamb eg vil nú eta og so fara til ta liðing, ið mær biðar.

Nú teir við borðið sita væl — ei ræðsla tykist vera. Ti lærusveinarflokki skal eg øllum kunnugt gera, ti sanniliga sigi eg — ein tykkara man svikja meg. Eg fari so sum skrivað.

Og teir hvørannan spyrja nú — hvør hetta fer at gera. Við tungum sinni, reimum hug

teir samdir vilja vera. Men Judas, hann er tigandi og sigur Rabbi síðani — tað ikki eg man vera.

Jú, segði Jesus, tað er tú, ið hetta fer at gera. Tú segði tað so sjálvur nú — tú svikjarin vil vera. O vei eg sigi yvir tann — nógv betur var tað fyrri hann, at ikki hann var føddur.

Men meðan teir nú fáa sær — í hond tók Jesus breyðið og tá ið tað vælsignað var so breyt Hann tað og segði tit takið, etið hetta her — mitt likam tað av sonnum er, og tað er fyrri tykkum.

Og tá ið breyðið etið er — ein kalik tók, teim gevur Hann segði, drekkið allar her — tað fyrigeving gevur. Tit mugu hetta gera væl, áminning min tað vera skal — so ofta tit tað drekka.

Og Judas lagaliga stund sær roynir nú at finna — og koma Jesus við á fund sitt svikabragd at inna Tredivu silvurpengingar, tað Judasi øll gleðin var — nú vil hann Jesus mynna.

Men Jesus spurdi nú um tað — hvi ert tú higar komin til mín — og hetta fekk í lag við kossi meg at svikja. At Jesus vin sín kallar hann, tað ikki Judas vika kann — tann gerð má fullgjørd verða.

Teir gingu allir at í senn — og Jesus burt teir føra. Um Judas er við teimum enn, hans gerð má hjartað røra. Hann høvuðsprestem sigur frá, sakleyst blóð sveik er, angra má — og teimum pengar tveitir.

Teir svára honum, at hann má um verk sitt sjálvur vera, ti ábyrgd sleppur hann ei frá — má hana sjálvur bera.

Eina litla løtu stóð hann har, bað ongan fyrigeva sær — fór burtur seg at hongja.

Hvør tunga Harri lov tær ber, Tú gjørt tað verkið hevur, at Frelsan hon nú fullgjørd er — til livið atgongd gevur. Um tað vit eina trúgva á vit ævigt liv av Náði fá — við Tær í Himmiriki.

Og har skal lovið, tækkin tá — nógv betur til tin verða, tá Tú til Himmals foldum frá av Náði vil oss bera. Har skal hin óndi ikki ná — Tú hevur øllum valdið á, ja, har er Sæla, Amen.

J.